

Revenirea lui Hristos

De fr. E. Frank

Cuvânt înainte

Pentru ca mulți să înțeleagă mai bine această temă grea, dar importantă, a revenirii Domnului, m-am hotărât să scriu această lucrare. Eu sunt conștient, că anumite puncte au fost numai atinse și nu au fost expuse detaliat. Dacă am vrea să prezentăm o expunere atotcuprinzătoare, atunci nu ar ajunge volume. Cele peste 200 de texte biblice folosite trebuie să-i dea cititorului posibilitatea să cerceteze personal în Sfânta Scriptură, „ca să vadă dacă ce li se spunea, este așa“ (Fap. 17, 11).

Ceea ce m-a umplut mereu cu mulțumire la scris, au fost două lucruri principale: primul, că Domnul mi-a permis prin har o privire atât de adâncă în planul Său de mântuire; al doilea, că eu nu sunt îndatorat niciunei direcții de credință și astfel pot să prezint credincios adevărurile curate și nefalsificate a Cuvântului lui Dumnezeu în legăturile corecte.

Având în vedere că Dumnezeu mi-a dat har să capăt o privire de ansamblu în gândurile Lui și în planul Lui măreț cu omenirea, strig tare împreună cu psalmistul David: „Căci Ți s-a mărit faima prin împlinirea făgăduințelor Tale.“ (Ps. 138, 2) și cu apostolul Pavel: „O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu!“ (Rom. 11, 33). Ireneu, un bărbat mare a lui Dumnezeu din timpul după-apostolic, a spus: „Celor care au găsit plăcere înaintea Lui, Dumnezeu le-a arătat ca un arhitect planul de mântuire.“ Un autor de cântece a scris: „Fă-mă liniștit, Doamne, aceasta este ruga mea fierbinte, liniștit pentru a vedea minunile din Cuvânt.“ Ceea ce le-a rămas ascuns cărturarilor și înțelepților, Duhul lui Dumnezeu le-o descoperirea celor ce Îl cred ca un copil.

Eu le doresc din inimă tuturor cititorilor binecuvântarea lui Dumnezeu precum și o adâncire binefăcătoare în Cuvântul minunat a lui Dumnezeu. Fie ca fiecare să se lase condus de Duhul Sfânt în bogățiile nepătrunse ale Cuvântului Său descoperit. Dumnezeu să binecuvânteze Cuvântul Său binecuvântat și pe toți binecuvântații Lui. Krefeld, septembrie 1988

Autorul

Revenirea lui Hristos, diferitele Lui venituri

Și evenimentele în legătură cu acestea

Ca la toate temele biblice, noi găsim în Sfânta Scriptură multe exprimări în diferite legături și despre întoarcerea lui Hristos, care trebuie îmbinate în mod înțelept. Există de fapt mai multe venituri, dar numai o întoarcere, la care Mirele ceresc este întâmpinat în văzduh de mireasa pământească (1. Tes. 4, 13-18), pentru a o lua la ospățul nunții Mielului (Apoc. 19, 1-10). EL a făgăduit: „Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.“ (Ioan 14, 3). Reîntoarcerea lui Hristos nu este deloc amintită în așa-zisul „crez apostolic“, despre care apostolii nu știau nimic, pentru că a fost formulată definitiv numai în sec. IV d. Hr. Despre o răpire a credincioșilor, „marele eveniment la sfârșitul harului“, nu este spus nimic. Se zice numai: „... când El va veni să-i judece pe cei vii și pe cei morți.“ Judecata de sfârșit, cunoscută și ca „judecata de apoi“, are loc mult mai târziu, și anume după împărăția de o mie de ani (Apoc. 20, 11-15).

Erorile dogmatice despre această temă, care s-au strecurat deja în primele secole d. Hr. în vestirea biblică, se mai găsesc și astăzi în aceeași formă sau într-o formă schimbată în biserici. Augustin (354-430), care este considerat ca unul dintre cei mai mari părinți ai bisericii, a tălmăcit nașterea din nou spirituală ca fiind prima înviere. Pavel, pe care el îl prețuia, s-a luptat ca născut din nou, apostol umplut cu Duhul, să ajungă țelul cel mai înalt „prima naștere“ la întoarcerea lui Isus Hristos (Fil. 3, 10-11). Pentru Augustin, Satana era deja legat, biserica era împărăția de o mie de ani, puterea unită a statului și a bisericii era „statul lui Dumnezeu“.

Fără a lua în considerație tezele și antitezele omenești care s-au susținut în parcursul istoriei bisericii, să prezentăm poziția biblică. Deși în Sfânta Scriptură nu este nici o predică în care un apostol să fi prezentat de la A la Z întoarcerea lui Hristos sau diferitele venituri ale Domnului, totuși găsim indicații clare despre acestea. Credincioșii din creștinismul primar aveau prioritatea să audă dintr-o gură aleasă multe predici în original despre toate aceste evenimente. Pavel a vestit tot planul lui Dumnezeu, după cum mărturisește el însuși (Fap. 20, 27). Evident apostolii au considerat în scrisorile lor către Biserici că aceste lucruri sunt cunoscute, căci ele sunt mai mult numai atinse. Pentru a primi un tablou

general, trebuie să găsim și să încadrăm corect textele presărate, asemănător ca la profeție.

De la evanghelia lui Matei până la sfârșitul Apocalipsei, în Noul Testament este vorba mereu despre venirea Domnului, respectiv despre întoarcerea Lui. Aici nu este vorba nici de aceeași venire, și nici diferitele texte nu sunt într-o ordine cronologică.

Cât de important este ca textul pe care îl citim să îl înțelegem într-adevăr, când ne sunt ilustrate două pasaje care sună asemănător, dar totuși descriu două evenimente diferite. În Mat. 25, 1-10 este vorba despre oameni care sunt pregătiți la venirea Mirelui să intre împreună cu El în odaia de nuntă. În Luca 12, 35-40 însă este vorba despre oameni care îl așteaptă pe Domnul lor, când El se va întoarce de la nuntă. Între aceste două evenimente este un interval de timp de ani, și privește două grupe total diferite, deși în ambele cazuri sunt folosite aceleași cuvinte — nuntă, candelă, a fi pregătit, etc.

Cu fiecare venire a Domnului sunt în legătură diferite evenimente. Să ne gândim numai la cele peste 100 de proorocii vechitamentare care s-au împlinit la prima venire a lui Hristos. Ceea ce privește Biserica noutestamentară, pentru ea sunt trei venituri: prima dată Domnul a venit să-i răscumpere pe ai Săi; a doua oară este vorba despre întoarcerea Lui făgăduită la care El îi ia pe ai Săi; la sfârșit El va veni cu ai Săi (Apoc. 19, 11-16), Dumnezeu se va răfui cu dușmanii și va înălța împărăția Lui, care va dura o mie de ani (Apoc. 20).

Noi ne vom ocupa în această prezentare mai ales de întoarcerea lui Hristos și răpirea Bisericii Sale proprii, care este așteptată cu dor de toți credincioșii de când s-a înălțat El la cer. Domnul însuși a spus doar: „EU Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi“ (Ioan 14, 2-3).

În Mat. 24 ucenicii l-au îndrumat pe Domnul și Maestrul lor spre templul frumos și au fost siguri mirați când El le-a dat răspunsul: „Vedeți voi toate aceste lucruri? Adevărat vă spun că nu va rămânea aici piatră pe piatră, care să nu fie dărâmată.“

După aceea ei l-au pus trei întrebări: 1). „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri?“ 2). „Și care va fi semnul venirii Tale?“ 3). „și al sfârșitului veacului

acestui?” Cine citește cu atenție capitolul, va constata că Isus a dat răspunsurile corespunzătoare la aceste trei întrebări. Cu privire la venirea Lui, El a spus: „Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului“ (Mat. 24, 27). Și în alte locuri El s-a referit la aceasta: „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului“ (Mat. 24, 37).

„... și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului“ (Mat. 24, 39).

„Vegheați dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru“ (Mat. 24, 42).

„De aceea, și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți“ (Mat. 24, 44).

„Pe când se duceau ele să cumpere untdelemn, a venit mirele: cele ce erau gata, au intrat cu el în odaia de nuntă, și s-a încuiat ușa“ (Mat. 25, 10).

„Vegheați dar în tot timpul, și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea, care se vor întâmpla, și să stați în picioare înaintea Fiului omului“ (Luca 21, 36).

În creștinismul primar, în inimile creștinilor era o nădejde vie. Aceasta rezultă din mai multe texte în care este vorba despre aceasta:

„... ca să vină de la Domnul vremile de înviore, și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos“ (Fap. 3, 20).

„Pentru că, oridecâteori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El“ (1. Cor. 11, 26).

„... v-ați întors la Dumnezeu, ca să slujiți Dumnezeului celui viu și adevărat, și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat din morți: pe Isus, care ne izbăvește de mânia viitoare“ (1. Tes. 1, 9-10).

„Căci cine este, în adevăr, nădejdea, sau bucuria, sau cununa noastră de slavă? Nu sunteți voi, înaintea Domnului nostru Isus Hristos, la venirea Lui?“ (1. Tes. 2, 19).

„Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogorâ din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos“ (1. Tes. 4, 16).

„Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuș pe deplin; și: duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos“ (1. Tes. 5, 23).

„Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraților ...“ (2. Tes. 2, 1).

„... să păzești porunca, fără prihană și fără vină până la arătarea Domnului nostru Isus Hristos, care va fi făcută la vremea ei de fericitul și singurul Stăpânitor, împăratul împăraților și Domnul domnilor“ (1. Tim. 6, 14-15).

„Deacum mă așteaptă cununa neprihăririi, pe care mi-o va da, în ‚ziua aceea‘, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui“ (2. Tim. 4, 8).

„Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni, și nu va zăbovi“ (Evrei 10, 37).

„Fiți dar îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. ... Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape“ (Iac. 5, 7-8).

„În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite ...“ (2. Pet. 1, 16).

„Înainte de toate, să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor, și vor zice: ‚Unde este făgăduința venirii Lui?‘“ (2. Pet. 3, 3-4).

„Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că îl vom vedea așa cum este“ (1. Ioan 3, 2).

„... tot așa, toți vor învia în Hristos; dar fiecare la rândul cetii lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos“ (1. Cor. 15, 22-23).

Se întâmplă într-adevăr

Numărul mare al textelor enumerate, ne arată importanța evenimentului. Din păcate, s-a început deja devreme după moartea apostolilor să se interpreteze spiritual întoarcerea lui Isus Hristos, și așa se întâmplă până în ziua de astăzi. Oamenii mor, duhurile însă nu: acestea îi iau pe alții sub stăpânire și răspândesc mai departe învățăturile false. În general este cunoscută teoria unei organizații, că împărăția lui Dumnezeu ar fi născută și ridicată în 1914. Învățături asemănătoare în legătură cu stabilirea unui timp anumit, au existat înainte și mai există și astăzi. Astăzi sunt răspândite de exemplu sub lozinca Parusia lui Hristos. Adepții acesteia susțin că Hristos a venit deja și este prezent ca Judecător. Întoarcerea lui Hristos este spiritualizată încă o dată și declarată ca fiind o „descoperire“ deosebită, care este făcută de cunoscut numai unei anumite grupări. Întotdeauna s-au cerut aceleași pretenții. Se predică cu entuziasm mare despre aceste lucruri, și oamenii nu observă că au deviat de la adevăr și nădejdea mântuitoare le-a fost furată. Așa de sfinte cum se aud unele formulări, așa de false și de înșelătoare sunt acestea. Cuvântul grecesc Paruzia înseamnă „prezență“, dar care presupune întotdeauna o venire personală. Para-ousia înseamnă „substanță existentă“. Dacă de exemplu, președintele Statelor Unite vine în Casa Albă, atunci este paruzie. Paruzia nu este fantazie; este dată numai după venirea vizibilă și trupească al unei persoane. O paruzie a lui Hristos, fără ca El să apară personal, trupește, nu există. O astfel de învățatură este o absurditate. Așa de adevărat cum a fost prezența Lui (paruzia) la prima venire (ephiphanie), așa de adevărat, trupește și personal va fi prezența Lui (paruzia) la întoarcerea Lui. O învățatură despre paruzia lui Hristos, fără ca Hristos să apară într-adevăr personal și să fie prezent, este lipsită de orice temelie rațională și mai ales biblică.

Așa cum este însuși întoarcerea lui Hristos, așa sunt și etapele în legătură cu aceasta, adică nu o închipuire sau învățatură, ci realitate. Pavel scrie: „Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați ...“ (1. Cor. 15, 51). Cum merge mai departe această dezbateră, se poate citi în Mat. 17, 2: „El s-a schimbat la față înaintea lor; fața Lui a strălucit ca soarele, și hainele Lui s-au făcut albe ca lumina.“ Așa L-a văzut și Ioan pe insula Patmos: „... Capul și părul Lui

erau albe ca lâna albă, ca zăpada; ochii Lui erau ca para focului ...“ (Apoc. 1, 12-18).

Transformarea include, „ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire“ (1. Cor. 15, 53). Din sfârșit face parte absoluta desăvârșire în care nu există îmbătrânire, ci numai tinerețe veșnică. În Iov 33, 23-28 găsim descrisă „readucerea“ în tinerețe. Acolo este vorba despre mijlocitor și ispășire. După aceea izbăviții sunt arătați în starea de slavă, și anume în floarea tinereții lor: „... Și atunci carnea lui se face mai fragedă ca în copilărie, se întoarce la zilele tinereții lui.“ Aceasta se întâmplă „... într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați“ (1. Cor. 15, 52).

Transformarea nu este numai pentru cei care trăiesc atunci în Hristos, ci și toți acei care au adormit cu nădejdea aceasta vie. Iov își exprimă credința lui în înviere așa: „Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu, și că se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea, și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu“ (Iov 19, 25-26).

La întoarcerea Domnului, cei adormiți în Hristos vor primi un trup de înviere, așa cum este scris: „Așa este și învierea morților. Trupul este semănat în putrezire, și înviază în neputrezire; este semănat în ocară, și înviază în slavă; este semănat în neputință, și înviază în putere. Este semănat trup firesc, și înviază trup duhovnicesc“ (1. Cor. 15, 42-44)

„Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El“ (1. Tes. 4, 14). Cine învață că Hristos a venit deja, să ne spună unde sunt cei adormiți pe care i-a adus cu Sine. Cine susține aceasta, îi pune pe cei vii în avantajul celor adormiți și contrazice ceea ce a spus Sfânta Scriptură „Iată, în adevăr, ce vă spuneam, prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămânea până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci însuș Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogorâ din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh“ (1. Tes. 4, 15-17a).

Aici este de observat, că Domnul nu coboară până pe pământ, ci ceata biruitorilor, și anume cei adormiți în Hristos și cei vii în El, îl întâmpină pe Domnul toți împreună în văzduh în starea transformată, „... și astfel vom fi totdeauna cu Domnul“ (1. Tes. 4, 17b).

Domnul este în Duhul, așa cum a făgăduit, în tot timpul harului cu ai Săi. EL este prezent acolo unde se adună doi sau trei în Numele Lui. în ziua de Rusalii El a venit jos, și de atunci a locuit în credincioși (Ioan 14, 18) „... EL ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus“ (Ef. 2, 6). Credincioșii adevărați sunt numai oaspeți și străini pe pământ, dar în același timp deja acum „... sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu“ (Ef. 2, 19).

La întoarcerea Lui, toți acei care îi aparțin, indiferent dacă au adormit deja sau dacă mai sunt în viață, vor fi transformați și luați sus la El prin puterea de înviere din starea muritoare în cea nemuritoare. Aceasta este pentru cei de la prima înviere a lui Hristos care au crezut și au trăit într-adevăr Cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce le-a fost predicat, a căror nădejde vie a fost într-adevăr Isus Hristos. Pavel se exprimă astfel: „celor ce vor fi iubit venirea Lui“ (2. Tim. 4, 8b). în timpul celor șapte epoci ale Bisericii (Apoc. 2+3), au existat întotdeauna oameni care au ascultat de ceea ce le-a spus Duhul Bisericilor, și care așteptau întoarcerea Domnului. Ei strigau cuvântul „Maranata“ și se rugau din inimă: „Vino în curând, Doamne Isuse“. Ei nu s-au înșelat, și astfel nu vor fi dezamăgiți. Ei au plecat înaintea noastră și trebuie să aștepte până când numărul este deplin. Acum, chiar la sfârșit, are loc o concordanță totală a Cuvântului-Mire cu Cuvântul-Mireasă, astfel încât Duhul și Mireasa spun la sfârșit același lucru (Apoc. 22, 17).

Aleșii din perioada Vechiului Testament sunt înviați deja împreună cu Hristos conform Mat. 27, 51-53. „Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi“ (Evrei 11, 39-40). De aceea ei așteaptă în paradis până în ceasul desăvârșirii tuturor și vor lua apoi parte la nuntă cu sfinții Noului Testament. La aceasta s-a referit Domnul nostru, când a spus „Dar vă spun că vor veni mulți de la răsărit și de la apus, și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în împărăția cerurilor“ (Mat. 8, 11).

Împlinirea dorinței

„De asemenea, și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu. ... Și nu numai ea, dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru“ (Rom. 8, 19+23).

În Gen. 1, 27 citim: „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu ...“ Aceasta a fost în trupul duhovnicesc. Numai mai târziu el a primit trupul acesta firesc, după cum este scris: „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului ...“ (Gen. 2, 7). În acest trup firesc a căzut omul. De aceea Dumnezeu, care este Duh, trebuia să devină om în Fiul, pentru a ne răscumpăra pe noi și să ne aducă în starea de înfiere dumnezeiască, înapoi în trupul duhovnicesc. „Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său“ (Rom. 8, 29).

„Omul dintâi este din pământ pământesc; omul al doilea este din cer. Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământești; cum este Cel ceresc, așa sunt și cei cerești. Și după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc“ (1. Cor. 15, 47-49).

Scopul celor deveniți într-adevăr credincioși, era de la început, să aibe parte de prima înviere, transformare și răpire.

„Căci în nădejdea aceasta am fost mântuiți. Dar o nădejde care se vede, nu mai este nădejde“ (Rom. 8, 24). Prin lucrarea de mântuire împlinită pe Golgota, noi suntem iarăși aduși în starea în care a fost omul înainte de căderea în păcat; numai transformarea trupurilor noastre mai urmează. Și Pavel ardea de dor după aceasta și s-a exprimat cu cuvintele: „Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți“ (Fil. 3, 10-11).

Așa de sigur cum un trup pământesc este dus la mormânt, așa de sigur va învia un trup duhovnicesc. Tot așa vor fi transformați credincioșii adevărați care sunt în viață la venirea Domnului, și vor primi un trup de înviere. „Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că îl vom vedea așa cum este“ (1. Ioan 3, 2).

Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care a fost răstignit și îngropat, a înviat a treia zi. După aceea El a fost patruzeci de zile în trupul Lui de înviere împreună cu ucenicii Lui; El a mâncat și a băut cu ei și le-a deschis mintea să înțeleagă împărăția lui Dumnezeu (Luca 24, 36-49; Fap. 1, 3). „EL i-a dus afară până spre Betania. Și-a ridicat mâinile, și i-a binecuvântat. Pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei, și a fost înălțat la cer“ (Luca 24, 50-51). „... S-a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor. Și cum stăteau ei cu ochii pironiți spre cer, pe când Se suia El, iată că li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb, și au zis: ‚Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer‘“ (Fap. 1, 9-11).

După cum am amintit deja, întoarcerea lui Isus Hristos nu va fi o închipuire deșartă, ci un eveniment mare care este însoțit de semne vizibile. Și ceea ce este scris în Luca 17, 34-36 va fi atunci o realitate amară: „Vă spun că, în noaptea aceea, doi inși vor fi în acelaș pat, unul va fi luat și altul va fi lăsat; două femei vor măcina împreună: una va fi luată, și alta va fi lăsată. Doi bărbați vor fi la câmp: unul va fi luat și altul va fi lăsat.“

Strigătul poruncitor

Conform 1. Tes. 4, 16 la venirea Domnului se întâmplă trei lucruri: strigătul Lui răsună, glasul arhanghelului răsună și trâmbița lui Dumnezeu răsună. Aceasta se întâmplă pentru ai lua sus pe ai Săi. Întâlnirea Miresei cu Mirele nu are loc pe pământ, ci în văzduh (1. Tes. 4, 17).

În Ioan 11 putem citi că strigătul Lui poruncitor a lucrat deja în timpul slujbei Lui pe pământ: „După ce a zis aceste vorbe, a strigat cu glas tare: ‚Lazăre, vino afară!‘ Și mortul a ieșit“ (vers. 43-44).

Când Domnul Isus a strigat ultimele Lui cuvinte pe cruce, „ândată perdeaua dinlăuntru Templului s-a rupt în două de sus până jos, pământul s-a cutremurat, stâncile s-au despicat, mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților care muriseră, au înviat“ (Mat. 27, 51-52).

În Ioan 5, 25 El a spus: „Adevărat, adevărat vă spun, că vine ceasul, și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și cei ce-l vor asculta, vor învia.“

Cuvântul poruncitor al Domnului nostru este un Cuvânt atotputernic. Ce spune El se întâmplă, ce poruncește El, este prezent. Cuvântul Lui nu se întoarce niciodată gol înapoi, înfăptuiește întotdeauna pentru ceea ce a fost trimis de El. EL ține toate lucrurile prin Cuvântul Său poruncitor (Evrei 1, 3). Cuvântul grecesc (cele usmati), care a fost tradus în 1. Tes. 4, 16 cu strigăt de trezire, corespunde unei comenzi, cum este de exemplu în armată. Această comandă răsună când vine Domnul din cer. Este tradusă și ca chemare poruncitoare. Prin această strigare poruncitoare a Domnului sunt treziți cei adormiți în Hristos; după aceea urmează transformarea celor vii. Așa se descoperă maiestos suveranitatea și autoritatea Domnului domnilor, care are putere asupra vieții și morții.

Evrei 12, 26 este o mărturie puternică cu privire la atotputernicia Cuvântului Său vorbit: „... al cărui glas a clătinat atunci pământul, și care acum a făcut făgăduința aceasta: ,Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci și cerul.“

În Mat. 25 citim despre o strigare la miezul nopții, care răsună înainte de venirea Mirelui: „Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!“ Aici este vorba despre o strigare puternică pe pământ, prin care cei adormiți duhovnicește sunt scuturați și sunt atenționați la întoarcerea Domnului. Acest strigăt le trezește pe fecioarele înțelepte cât și pe cele nechibzuite. „Atunci toate fecioarele acelea s-au sculat și și-au pregătit candelile“ (Mat. 25, 7). Cele nechibzuite nu mai au untdelemn, astfel nu pot să intre la nuntă.

Comparați cuvântul „strigăt“ (craugp) din Mat. 25, 6 cu „chemarea poruncitoare“ (cele usmati) din 1. Tes. 4, 16, astfel se poate stabili ușor că este vorba despre două expresii total diferite. În timp ce una aduce la exprimare necesitatea mesajului actual, care se răspândește printre credincioșii de pe pământ, cealaltă este chemarea poruncitoare a Domnului care vine din cer.

Strigarea conform Mat. 25 răsună astăzi. Este ultimul mesaj prin care credincioșii sunt treziți înainte de venirea lui Hristos și sunt adunați în jurul Cuvântului vieții, mana proaspătă. Mesajul lui Dumnezeu este Cuvântul ceasului în care sunt cuprinse toate făgăduințele pentru timpul acesta. Numai cine crede într-adevăr conform Scripturii și se pune de partea lui Dumnezeu, va trăi desăvârșirea.

Cu privire la mesagerul care a fost trimis înainte de prima venire a lui Hristos, este scris: „Un glas strigă ... Un glas zice ...“ (Isa. 40, 3-6). Fiecare cititor de Biblie, știe că acest Cuvânt profetic și-a găsit împlinirea prin slujba lui Ioan Botezătorul. El însuși a mărturisit: „Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: ‚Neteziți calea Domnului‘, cum a zis proorocul Isaia“ (Ioan 1, 23).

Acum, așa de scurt timp înainte de venirea lui Isus Hristos, răsună mesajul Cuvântului descoperit care a fost adresat ultimului înger al Bisericii, către Laodicea (Apoc. 3, 14-22). O chemare răsună și cei care aud, se trezesc din somn și își curăță candelarele. Și fecioarele înțelepte își umple candelarele cu untdelemn. Ele au ambele: Cuvânt și Duh. Ele recunosc că Dumnezeu își aduce la încheiere lucrarea Lui, dau ascultare mesajului actual, Cuvântului profetic pentru timpul acesta, și se lasă pregătite pentru ziua aceasta minunată. Ioan Botezătorul a fost precursorul înainte de prima venire a Domnului. El a spus: „Cine are mireasă, este mire; dar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui: și această bucurie, care este a mea, este deplină“ (Ioan 3, 29). Tot așa trebuie să înțeleagă și Mireasa acum glasul Mirelui, și anume Cuvântul cu toate făgăduințele. Așa cum înainte de prima venire a lui Hristos a existat un mesaj profetic, așa răsună și astăzi, înainte de a doua venire a lui Hristos, un mesaj profetic. Aceasta este strigarea care răsună acum — Cuvântul făgăduit pentru ceasul acesta, mesajul pentru timpul acesta, prin care toate tainele ascunse în Cuvânt au fost descoperite.

Chemarea afară, trezirea și pregătirea trebuie să aibe loc înainte de venirea Domnului. Apostolul Ioan a văzut Mireasa într-o previziune și a scris: „Să ne bucurăm, să ne veselim, și să-l dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit“ (Apoc. 19, 7).

Glasul unui arhanghel

Amintirea glasului arhanghelului în 1. Tim. 4, 16 are deasemenea o însemnătate deosebită: „Nu sunt oare toți duhuri slujitoare trimise să împlinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea?“, așa este scris în Evrei 1, 14. La răpire Răscumpărătorul îi ia pe răscumpărați sus, și Satana cu toți cei care l-au urmat vor fi aruncați jos. Se întâmplă ceea ce a văzut apostolul Ioan într-o previziune: „Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui;

și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui“ (Apoc. 12, 7-9).

Răscumpărătorul nostru s-a luptat o dată pentru totdeauna cu Satana și l-a biruit împreună cu toată oastea lui. „A dezbrăcat domniile și stăpânirile și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce“ (Col. 2, 15). Tot așa a învins moartea și iadul (1. Cor. 15, 54-57), ținând robia roabă (Ef. 4, 8) și în ziua a treia a înviat biruitor. „Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților“ (Apoc. 1, 17-18). Dar împotrivorul cel bătrân se mai ridică împotriva credincioșilor și îi părăște la Dumnezeu. De aceea Hristos rămâne Mijlocitorul Noului legământ ca Marele Preot, ca intervenient, până când Biserica este desăvârșită. În momentul în care numărul răscumpărăților este complet și ei apar înaintea lui Dumnezeu „fără pete“ și „fără zbârcituri“, atunci Satana nu mai poate face nimic împotriva aleșilor lui Dumnezeu. Atunci el și adepții lui vor fi aruncați jos cu toată puterea.

După cum am văzut în Apoc. 12, 7-9, sarcina arhanghelului Mihail va fi de a ridica vocea și de a-l muștra pe dușmanul învins. El a fost acela care s-a împotrivit diavolului pentru trupul lui Moise (Iuda 9). Tot așa, el va fi acela care la timpul stabilit se va scula pentru poporul Israel, așa cum este scris: „În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău“ (Dan. 12, 1). Nu m-ar surprinde, dacă el ar fi acela care îl va lega pe Satana și-l va arunca în adânc înainte de împărăția de o mie de ani (Apoc. 20, 1-3). Învățătura, că arhanghelul Mihail ar fi Hristos, este absurdă. Adevărat este, că Iahve al Vechiului Testament este Isus al Noului Testament, același Domn, ieri, azi și în veci. Mihail sau Gavril sunt și în Noul Testament, ce au fost în Vechiul.

O luptă între Biruitorul de pe Golgota și duhurile răutății biruite, care mai sunt în locurile cerești (Ef 6, 10-12), nu va mai avea loc. „... și așteaptă de acum ca vrăjmașii Lui să-l fie făcuți așternut al picioarelor Lui“ (Evrei 10, 13). Mirele se va dedica numai Miresei la întoarcerea Lui și nu se va ocupa cu altceva. Când este vorba despre înștiințări și explicații de o importanță istorică mântuitoare, îngerul Gavril este amintit de mai multe ori (Dan. 8, 16; 9, 21). El l-a înștiințat pe Zaharia de nașterea lui Ioan Botezătorul (Luca 1, 19) și pe Maria de nașterea

Domnului și Mântuitorului nostru (Luca 1, 26). Pentru luptă și ceartă este răzpunzător Mihail, unul din căpeteniile îngerilor.

La răpire vor lua parte numai cei care fac parte din Mireasă. Este scris: „Cele care erau gata, au intrat cu el în odaia de nuntă.“ Satana nu poate intra pe ușă, pentru că Isus Hristos este ușa. El sare pe altă parte, căci este un hoț și un tâlhar (Ioan 10, 1) și va fi aruncat afară.

În Mat. 22 găsim descrierea odăii ospățului de nuntă, care s-a umplut cu oaspeți. „Împăratul a intrat să-și vadă oaspeții; și a zărit acolo pe un om, care nu era îmbrăcat în haina de nuntă. ‚Prietene, i-a zis el ‚cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă?’ Omul acela a amuțit. Atunci împăratul a zis slujitorilor săi: ‚Legați-i mâinile și picioarele, și luați-l și aruncați-l în întunericul de afară“ (vers.11-13). Unii se împiedică de cuvântul „prietene“, dar Isus l-a numit așa și pe trădătorul Lui, Iuda, în care a intrat Satana: „Prietene, ce ai venit să faci, fă!“ (Mat. 26, 50). Satana poate apărea îmbrăcat în alb ca înger al luminii (2. Cor. 11, 14), dar nu va purta niciodată o haină de nuntă. Numai mireasa este îmbrăcată cu haina de nuntă subțire, strălucitoare al „faptelor neprihănite“, al „dreptății“ sfinților (Apoc. 19, 8).

Despre ceata biruitorilor se spune: „Ei l-au biruit, prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte“ (Apoc. 12, 11). O urmare adevărată al copiilor sinceri a lui Dumnezeu ne pune pe urmele lui Isus Hristos, Mântuitorul nostru, la care se împlinește Cuvântul literalmente: „În adevăr, niciunul din noi nu trăiește pentru sine, și nici unul din noi nu moare pentru sine. Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim“ (Rom. 14, 7-8). Pavel și toți care au murit cu Hristos, au putut să spună: „... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine“ (Gal. 2, 20). Nu este de-ajuns numai să se predice și să se vorbească despre aceasta, ci trebuie să devină adevărat în viața celor care vor să intre în slavă.

Trâmbița

Trâmbița, care conform 1. Tes. 4, 16, răsună la venirea Domnului, este denumită trâmbița lui Dumnezeu. În Vechiul Testament se obișnuia la ocazii deosebite să se sune din trâmbiță. Când Domnul a venit pe muntele Sinai, poporul a văzut fulgere de flăcări și a auzit tunetele precum și sunetul puternic

al trâmbiței (Exod 20, 18). Anul de îndurare, cunoscut și ca anul de veselie, a fost început în ziua ispășirii cu trâmbițe (Lev. 25, 8-12).

Întotdeauna când este vorba în Sfânta Scriptură despre trâmbițe, urmau evenimente neobișnuite. În legătură cu întoarcerea lui Isus Hristos se vorbește despre „trâmbița lui Dumnezeu“, pentru că Domnul încheie planul Său mare de mântuire cu aleșii Lui. Noi știm, că Domnul se va întoarce așa cum s-a înălțat la cer. În Psalmul 47, 5 este scris Cuvântul profetic: „... Domnul înaintea în sunetul trâmbiței.“ Când răsună trâmbița lui Dumnezeu, aleșii sunt chemați în slavă la marea sărbătoare. Pavel descrie cum și unde va avea loc marele eveniment: „... într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna ...“ (1. Cor. 15, 52).

Isus Hristos vine din nou cu o chemare poruncitoare, însoțit de glasul arhanghelului și trâmbița lui Dumnezeu, pentru a-i lua pe cei răscumpărați, indiferent dacă au adormit deja sau mai trăiesc, înainte de judecățile mâniei, deci înainte de necazul cel mare. Cu evenimentul cel mai mare de istorie mântuitoare, „răpirea Bisericii-Mireasă“, se încheie timpul de har pentru națiuni. După aceea Dumnezeu se va îndrepta din nou spre poporul Său Israel (Rom. 11, 25-27). În această legătură proorocul Isaia vorbește la fel despre o trâmbiță mare, din care se va suna (Isa. 27, 13).

Întoarcerea lui Hristos va fi ca un fulger, deci dintr-o dată, într-o clipă. Cine va fi atunci într-adevăr pregătit, va fi transformat și luat sus în slavă. Așa cum Enoh, al șaptelea după Adam, a fost răpit și nu a mai fost găsit pe pământ, așa vor fi luați sus cei care fac parte din Mireasă la sfârșitul celei de-a șaptea Biserici și nu va mai fi găsită pe pământ.

Condiția

Condiția pentru a ajunge această țintă înaltă, ne este spusă clar: „Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi“ (Rom. 8, 11). Aici nu este vorba despre ungerea cu Duh, care poate fi la milioane, ci despre „locuirea în interior“. Cuvântul „dacă“ este de o însemnătate mare. Dacă Duhul, și cu aceasta puterea, locuiește în noi, deci rămâne în noi, se va întâmpla, altfel nu. Conform cuvintelor Domnului nostru, chiar înainte de venirea Lui vor fi mulți Hristoși mincinoși, sau unși, care

fac multe semne și minuni, fac o slujbă „unsă“, dar în învățăturile lor de bază au aceleași rădăcini ca proorocii mincinoși (Mat. 24).

Credința biblică este întotdeauna ancorată în făgăduințele corespunzătoare, care ne-au fost date în Cuvânt: „În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt „da“; de aceea și „Amin“, pe care-I spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu“ (2. Cor. 1, 20). Credința adevărată biblică izvorăște numai din vestirea conform Scripturii. „Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos“ (Rom. 10, 17). Așa este cu mântuirea, vindecarea și celelalte făgăduințe, și așa este și cu credința de răpire. Ea vine din mesajul actual al Cuvântului descoperit, prin care sunt aduse așteptarea și nădejdea. „Însă nădejdea aceasta nu înșeală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat“ (Rom. 5, 5). „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd“ (Evrei 11, 1).

Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu lucrează împreună în cei răscumpărați. Duhul făgăduinței vine peste cei care au primit Cuvântul făgăduinței. Duhul trebuie să locuiască în noi ca Mângâietor; o ungere nu este de ajuns. Așa cum s-a pogorât Duhul peste Hristos, primul născut (Mat. 3, 16), a rămas deasupra Lui și prin aceasta a ridicat pretenția asupra trupului pământesc, așa se întâmplă și cu cei care au dreptul de întâi născuți: ei primesc Duhul ca cele dintâi roade (Rom. 8, 23) spre slava despre care a vorbit Pavel atât de des: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în acelaș chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului“ (2. Cor. 3, 18).

Cine vrea să trăiască transformarea trupului muritor, trebuie să poarte în el puterea divină nemuritoare — el trebuie să primească viața veșnică printr-o naștere din nou adevărată și să fie pecetluit cu Duhul Sfânt. „Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evangheelia mântuirii voastre), ați crezut în El, și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit, și care este arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui“ (Ef. 1, 13-14).

Transformarea nu se întâmplă din exterior spre interior, ci din interior spre exterior. Mai întâi trebuie să aibe loc o înnoire a sufletului, pentru ca Duhul lui

Dumnezeu să poată locui acolo, înainte de a învia trupurile noastre muritoare prin Duhul Lui care locuiește în noi. Duhul Sfânt este puterea lui Dumnezeu, prin care se întâmplă într-adevăr.

Este o diferență foarte mare între o ungere cu Duhul, pe care o au mulți, și pecetluirea prin Duhul, de care au parte numai cei care vor trăi într-adevăr transformarea trupului. La Avraam vedem că este în legătură cu alegerea. Tatăl credinței a fost ales și a primit făgăduința. El a crezut și a ascultat de Dumnezeu. Aceasta i-a fost socotit ca neprihănire. După aceea Dumnezeu i-a dat pecetea pentru neprihănirea prin credință, și anume tăierea împrejur (Rom. 4).

O pecetluire prin Duhul poate fi trăită numai de acei care sunt chemați afară ca Avraam. Ei au primit o tăiere împrejur a inimii și acceptă substanța divină, și anume Cuvântul făgăduinței pentru timpul acesta. Prin aceasta ei sunt neprihăniți. Isaac, fiul făgăduit a lui Avraam, a fost el însuși făgăduința împlinită și moștenitorul tuturor averilor tatălui de credință. Pavel scrie în legătură cu credincioșii adevărați: „Și voi fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței” (Gal. 4, 28) „Aceasta înseamnă că nu copiii trupești sunt copii lui Dumnezeu; ci copiii făgăduinței sunt socotiți ca sămânță” (Rom. 9, 8). Cuvântul făgăduinței (Rom. 9, 6) și Duhul făgăduinței (Fap. 2, 33) vor fi acceptate de copiii făgăduinței. Este duhul înfierii cel care ne face copii ai lui Dumnezeu și cu aceasta și moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori ai lui Hristos (Rom. 8, 15-17).

Pe baza științei Lui dinainte, Dumnezeu a putut să-i rânduiască mai dinainte pe acei care urmau să creadă, ca fiii Lui pentru viața veșnică (Ef. 1, 5). Ei trebuie să fie asemenea chipului Fiului Său (Rom. 8, 28-30). Mulți credincioși trăiesc o ungere cu Duhul, pot să se laude cu multe lucruri mari, dar totuși ei merg pe drumurile lor proprii și nu se lasă aduși în concordanță cu Cuvântul. Astfel de oameni sunt nebuni, ei rămân la tradițiile obișnuite și trec pe lângă făgăduințele care i-au fost date Bisericii pentru timpul acesta. Dar prin aceasta ei depun mărturie că nu pot să aibe parte de lucrarea lui Dumnezeu de la sfârșit. Numai cine crede din toată inima cuvintele Scripturii și recunoaște făgăduințele prezente, poate umbla cu Dumnezeu. O viață plăcută lui Dumnezeu este posibilă numai acolo unde prin Duh și Cuvânt există o concordanță deplină cu El.

Pavel, care vorbește despre descoperirea fiilor lui Dumnezeu, ridică clar în evidență de ceea ce depinde, și scrie: „Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu“ (Rom. 8, 14). Isus a spus că Duhul adevărului ne va călăuzi în tot adevărul și ne va descoperi lucrurile viitoare (Ioan 16, 13). Pentru cei care au primit într-adevăr Duhul lui Dumnezeu și au dat crezare Cuvântului, este valabilă avertizarea: „Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluit pentru ziua răscumpărării“ (Ef. 4, 30). Numai ei sunt acei care ascultă cu adevărat ceea ce spune Duhul bisericilor, și numai ceata biruitorilor va lua parte la nuntă. Acești neprihăniți vor lăuda spre slava cerească: „,Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărățească. Să ne bucurăm, să ne veselim, și să-l dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit, și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor, și curat.‘ — (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților.) Apoi mi-a zis: ,Scrie: Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!‘ Apoi mi-a zis: ,Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu!“ (Apoc. 19, 6b-9).

Planul de timp

Când diavolul, balaurul cel bătrân, a fost aruncat din ceruri, se spune: „De aceea bucurați-vă, ceruri, și voi care locuiți în ceruri! Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme“ (Apoc. 12, 12). Evident este vorba aici despre perioada scurtă de timp între răpire și începutul împărăției de o mie de ani. În timpul acesta, Satana va fi mândros pe pământ prin Anticrist. După aceea el se va descoperi deschis în suplinitorul lui, în Nelegiuit, și se va arăta cine este într-adevăr (2. Tes. 2, 7-8). După ce nu a reușit să înghită ceata biruitorilor, care a ajuns „la starea de om mare la înălțimea staturii plinătății lui Hristos“ (Ef. 4, 13) și de aceea este denumită în Apoc. 12 „fiu, copil de parte bărbătească“, el se aruncă asupra Bisericii rămase. Ea este femeia din care se va naște copilul de parte bărbătească, „El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier“ (Apoc. 12, 5). Acest cuvânt nu se referă numai la Hristos, ci este una din cele șapte făgăduințe care a fost dată biruitorilor: „...Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste Neamuri. Le va cârmui cu un toiag de fier ...“ (Apoc. 2, 26-27).

În limba simbolică biblică, mai întâi Israel a fost denumit în Vechiul Testament și apoi Biserica ca „femeie”. Apocalipsa vorbește despre două biserici diferite, și anume despre Biserica lui Hristos și cea a Anticristului. O ilustrare a Bisericii adevărate găsim în Apoc. 12, în timp ce biserica anticreștină este descrisă în cap. 17. Ioan a văzut în Apoc. 12 o femeie care era învăluită în soare. Aceasta înseamnă că Isus Hristos, soarele dreptății, învăluie Biserica. Sub picioarele ei era luna — este vorba despre perioada de timp al Vechiului Testament cu Cuvântul profetic ca fundament. Așa cum luna reflectează lumina soarelui, tot așa va lumina Vechiul Testament prin răsăritul soarelui dreptății și împlinirea proorociilor în Noul Testament și reflectează această lumină din nou. Cunună cu douăsprezece stele pe care o poartă femeia, este un simbol că Biserica noutestamentară este încununată cu învățătura celor doisprezece apostoli (Fap. 2, 42).

În toate epocile au existat chemați și aleși. Ceata biruitorilor este formată din aleși, Biserica rămasă dintre cei chemați. Și ei sunt curați și sfinți, de aceea sunt denumiți în pilda Domnului nostru ca fecioare, dar ca nechibzuite, în comparație cu fecioarele înțelepte care intră la nuntă (Mat. 25). Biserica rămasă scapă mai întâi de atacul Satanei, și ca Israelul atunci, va fi hrănită într-un mod supranatural în pustie: „Și femeia a fugit în pustie, într-un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șase zeci de zile ... Și cele două aripi ale vulturului celui mare au fost date femeii, ca să zboare cu ele în pustie, în locul ei unde este hrănită o vreme, vremi, și jumătatea unei vremi, departe de partea șarpelui” (Apoc. 12, 6+14) Chiar și perioada exactă de timp de ocrotire și hrănire ne este spusă, și anume trei ani și jumătate.

La sfârșit vedem grupul al treilea, asupra căruia se năpustește Satana: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos” (Apoc. 12, 17). Ceilalți care au rămas și sunt numiți aici, fără nici o îndoială sunt cei 144.000 de israeliți. Ei sunt din aceeași sămânță, dar au o altă poziție. În Apoc. 14 este scris despre ei: „Ei nu s-au întinat cu femei, căci sunt verguri ...” (vers. 4). Aceasta înseamnă că ei nu vor aparține niciodată de vreo biserică creștină. Chemarea afară al celor 144.000 are loc numai după răpirea Bisericii-Mireasă prin slujba celor doi martori. Ei vin la credință și vor fi pecetluiți înainte de venirea judecăților de mânie (Apoc. 7, 1-8). Proorocul Daniel a primit explicații despre planul de timp al lui Dumnezeu cu Israel. Cine înțelege corect împărțirea

aceasta, poate să ordoneze corect etapele evenimentelor dintre răpire și ridicarea împărăției de o mie de ani. În Dan. 9, 24-27 este vorba despre șaptezeci de săptămâni, la care profetic văzut este vorba despre șaptezeci de săptămâni de ani și nu despre zile săptămânale. Așa cum reiese clar din vers. 24, acestea sunt pentru poporul lui Daniel, deci Israelul, și orașul sfânt, Ierusalimul.

Acolo sunt numite trei perioade de timp: șapte săptămâni de ani — șaiszeci și două de săptămâni de ani — o săptămână. De o importanță foarte mare este faptul că „Unsul“, deci Hristos — Mesia, va fi stârpit la sfârșitul celor șaiszeci și două de săptămâni, înaintea cărora au mai fost deja șapte (vers. 26). În vers. 27 putem citi: „El (Anticristul) va face un legământ trainic cu mulți, timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare, și pe aripa urâciunilor idolești va veni unul care pustiește, până va cădea asupra celui pustiit prăpădul hotărât.“

Din momentul când a fost dată porunca ca Ierusalimul să fie reconstruit (445 î.e.n.), până la moartea Unsului, Mesia, au trecut exact 483 de ani, și anume de 69 ori 7. Când se va încheia timpul de har pentru națiuni și răpirea Bisericii-Mireasă a avut loc, începe ultima săptămână de an pentru Israel. Prima jumătate este pentru slujba celor doi martori, și a doua jumătate este necazul cel mare.

Conform Apoc. 11, acești prooroci își vor face slujba trei ani și jumătate, prin care cei 144.000 vor fi chemați afară din toate cele douăsprezece seminții ale lui Israel și vor fi pecetluiți, cum este anunțat în Apoc. 7, 3-8. În vers. 3 se spune: „Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeuului nostru!“ Aceasta înseamnă că cei trei ani și jumătate de necaz al judecății de mânie a lui Dumnezeu, pot să înceapă numai după ce este încheiată pecetluirea celor 144.000. În perioada aceea se împlinește proorocia proorocului Zaharia, că duhul de îndurare și de rugăciune va fi revărsat peste Israel, „și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Il vor plânge ...“ (Zah. 12, 10-11). Iudeii nu L-au recunoscut și nu L-au primit pe Mesia al lor la prima Lui venire (Ioan 1, 11). Așa cum Iosif din Vechiul Testament s-a făcut de cunoscut numai a doua oară fraților săi (Fap. 7, 13), așa vor recunoaște și iudeii pe Mesia al lor, când El va veni a doua oară la ei. Iosif și-a luat o mireasă dintre neamuri și s-a căsătorit cu ea. El a lăsat-o în

palat și s-a dat de cunoscut fraților săi, fără ca altcineva să fie prezent. „Scoateți afară pe toată lumea. ‘ Și n-a mai rămas nimeni cu Iosif, când s-a făcut cunoscut fraților săi“ (Gen. 45, 1).

Tot așa va lăsa Hristos pe mireasa Lui dintre neamuri în palatele cerești, după ce a luat-o sus la nunta Mielului, și se va face de cunoscut singur, fără însoțitori, fraților Săi, când numărul lor va fi deplin și vor fi pecetluiți. Aceasta este prima venire După întoarcerea Lui și răpire. Ioan L-a văzut pe El în această legătură ca Miel împreună cu cei 144.000 pe muntele Sionului (Apoc. 14). Muntele Sionului este punctul central din care Dumnezeu lucrează cum este de cunoscut în toată lumea: „Și pe muntele acesta, înlătură mahrama care acoperă toate popoarele, și învelitoarea care înfășură toate neamurile“ (Isa. 25, 7). În timpul acela Israelul va recunoaște că legământul lui Dumnezeu cu ei a rămas valabil. Domnul Dumnezeu a venit la darea legii în chipul unui înger vizibil pe muntele Sinai. De aceea El este denumit „Îngerul legământului“ când este vorba despre legământ (Mal. 3, 1). Ștefan se referă la aceasta când spune în Fap. 7, 38 despre Moise: „El este acela care, în adunarea Israeliiților din pustie, cu îngerul care i-a vorbit pe muntele Sinai, și cu părinții noștri ...“

După ce Domnul s-a făcut de cunoscut fraților Săi, conform Apoc. 10 El va pretinde dreptul Lui asupra pământului și mării. Aceasta este a doua Lui venire după întoarcerea Lui pentru Biserica-Mireasă. „Apoi am văzut un alt înger puternic, care se pogora din cer, învăluit într-un nor. Deasupra capului lui era curcubeul; fața lui era ca soarele, și picioarele lui erau ca niște stâlpi de foc“ (Apoc. 10, 1). În Sfânta Scriptură curcubeul este semnul legământului (Gen. 9). În acest capitol este vorba de șapte ori despre legământ și de cinci ori despre curcubeu ca semnul legământului.

Proorocul Ezechiel L-a văzut pe Domnul pe tron. El relatează: „... și de jur împrejur era înconjurat cu o lumină strălucitoare. Ca înfățișarea curcubeului, care stă în nor într-o zi de ploaie, așa era și înfățișarea acestei lumini strălucitoare, care-l înconjura“ (Ez. 1, 27b-28). Aceeași descriere o găsim în Apoc. 4, 2-3 iarăși: „Și iată că în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva. Cel ce ședea pe el, avea înfățișarea unei pietre de iaspis și de sardiu; și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald la vedere.“ Curcubeul trebuie să facă clar, că noul

legământ este valabil și pentru Israel: „... Acesta va fi legământul, pe care-l voi face cu ei, când le voi șterge păcatele“ (Rom. 11, 27; Evrei 8, 6-13).

„În mână ținea o cărțică deschisă“ (Apoc. 10, 2). Aceasta înseamnă că în timpul acestei veniri cartea pecetluită este deja deschisă. EL și-a pus piciorul drept pe mare, piciorul stâng pe pământ, și apoi „a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu.“ Aici vedem schimbarea de la miel, care ne îndreaptă spre mântuire, la leu, care este în legătură cu împăratul.

Pentru cei 144.000 de pecetluiți El este mai întâi Mielul — Răscumpărătorul lor: „... urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel“ (Apoc. 14, 4). În aceeași legătură proorocul Osea zice: „Ei vor urma pe Domnul, ca pe un leu care va răcni; căci El însuși va răcni, și copiii vor alerga tremurând de la apus“ (cap. 11, 10). Asemănător sună cuvintele proorocului Amos: „Domnul răcnește din Sion, glasul Lui răsună din Ierusalim ...“ (cap. 1, 2). „Domnul răcnește din Sion, glasul Lui răsună din Ierusalim, de se zguduie cerurile și pământul. Dar Domnul este scăparea poporului Său, și ocrotirea copiilor lui Israel“ (Ioel 3, 16). În Apoc. 5 El este descris tot ca leu: „Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea, și cele șapte peceteți ale ei“ (vers. 5). Când Iacov l-a binecuvântat pe fiul său Iuda, el a vorbit prin Duhul cuvintele profetice: „Iuda este un pui de leu ... Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo (Mesia), și de El vor asculta popoarele“ (Gen. 49, 9-10).

„Când a strigat el, cele șapte tunete au făcut să se audă glasurile lor“ (Apoc. 10, 3). Vorbirea lui Dumnezeu are loc cu un glas de tunete: „Ascultați, ascultați trăsnetul tunetului Său ... Dumnezeu tună cu glasul Lui în chip minunat ...“ (Iov 37, 2-5). „Și din cer s-a auzit un glas ... Norodul care stătea acolo, și care auzise glasul, a zis că a fost un tunet“ (Ioan 12, 28-29). Ceea ce au vorbit cele șapte tunete a fost pecetluit și nu a fost scris. Prin urmare nu poate fi predicat, pentru că nu este o parte din Cuvântul lui Dumnezeu scris. Aceasta se referă la lucrarea de încheiere, tainică a Dumnezeului nostru pentru timpul acela. Cu această ocazie îngerul acesta puternic a ridicat mâna Lui dreaptă spre cer „... și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul și lucrurile din el, pământul și lucrurile de pe el, marea și lucrurile din ea, că nu va mai fi nici o zăbavă“ (Apoc 10, 6).

Proorocul Daniel a prevăzut în cap. 12 același eveniment. El a întrebat cât timp va mai fi până la sfârșitul acestor minuni. Răspunsul a fost clar: „Și am auzit pe omul acela îmbrăcat în haine de in, care stătea deasupra apelor râului; el și-a ridicat spre ceruri mâna dreaptă și mâna stângă, și a jurat pe Cel ce trăiește veșnic, că va mai fi o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme ...“ (vers. 7). Pe baza acestui text biblic, de la jurământ până la sfârșitul acestui sistem lumesc mai sunt exact trei ani și jumătate, și cu aceasta începutul împărăției de o mie de ani.

Să rezumăm încă o dată: ambii prooroci exercită slujba lor trei ani și jumătate. În timpul acesta nu le poate face nimeni ceva rău, căci ei posedă împuternicirea absolută și divină: „... le iese din gură un foc, care mistuie pe vrăjmașii lor“ (Apoc. 11, 5-6). Descrierea slujbei lor ne amintește de cei doi prooroci, Moise și Ilie. Presupunerea că Enoh este unul din cei doi martori, nu este corectă. Enoh, al șaptelea după Adam, a fost un simbol pentru cei vii din epoca a șaptea, care vor fi transformați și luați sus, fără să guste moartea. Moise și Ilie au fost acei care au venit pe muntele schimbării la față (Mat. 17). Amândoi sunt amintiți cu numele în ultimele trei versete din Vechiul Testament (Mal. 4, 4-6).

La sfârșitul slujbei lor sunt adunați 144.000 de iudei ca rezultatul predicii lor pe muntele Sionului. Domnul vine la ei și se descoperă ca Mesia, Mielul lui Dumnezeu. În același timp, când israeliții devin conștienți de legământul nou testamentar, recunosc cine este Anticristul care rupe legământul pe care l-a încheiat pentru șapte ani cu Israelul (Dan. 9, 27). Cu aceasta începe necazul cel mare și prigonirea: „... Și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni ... I s-a dat să facă război cu sfinții, și să-i biruiască“ (Apoc. 13, 5-7). Proorocul Daniel a proorocit despre sfinții Celui Prea Înalt: „... și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremi, și o jumătate de vreme“ (cap. 7, 25). Poate să fie scris mai clar?

În timpul acestei prigoniri îngrozitoare trebuie să sufere cei 144.000 de pecetluiți moartea de martir. Mai întâi sunt uciși cei doi martori, care își vor isprăvi mărturisirea lor (Apoc. 11, 7), și după aceea ceilalți, cum a fost spus în pecetea a cincea. Cu privire la aceasta este scris în Apoc. 14, 12: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.“ Exact atunci se împlinește Cuvântul: „Și am auzit un glas din cer, care zicea: ,Scrie: Ferice

de acum încolo de morții, care mor în Domnul!’ — ‚Da‘, zice Duhul; ‚ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!’“ (Apoc. 14, 13).

Domnul nostru a anunțat risipirea poporului Israel printre popoarele dintre neamuri și întoarcerea acasă în țara făgăduinței, în legătură cu aceasta a spus: „... Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până se vor împlini vremurile neamurilor“ (Luca 21, 24).

În pecetea a cincea (Apoc. 6, 9-11), este vorba despre sufletele celor ce fuseseră junghiați sub altar din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturisirii pe care o ținuseră. De observat: acești martiri nu aveau încă mărturia lui Isus. Ei țineau de Cuvântul lui Dumnezeu, fără să-L fi recunoscut pe Isus, Mesia. Aici este vorba despre toți acei iudei care au fost uciși numai pentru că au fost iudei. Faptul că ei nu au trăit răscumpărarea, reiese din strigarea lor de răzbunare. Cei răscumpeați se roagă: „Tată, iartă-i căci nu știu ce fac.“ — „Ei strigau cu glas tare și ziceau: ‚Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?’“ Dumnezeu, Judecătorul cel drept, i-a dat fiecăruia din ei o haină albă, „și li s-a spus să se mai odihnească puțină vreme, până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, care aveau să fie omorâți ca și ei.“

Cuvântul „robi“ nu mai este amintit în Biserica noutestamentară, căci aceasta este din fiii și fiicele lui Dumnezeu. În profeția biblică, israeliții sunt denumiți „robi“ și „roabe“. Fără îndoială că denumirea „tovarăși“ se referă la cei 144.000, care au devenit credincioși prin slujba celor doi martori și în cei trei ani și jumătate de necaz vor fi prigo niți și uciși de Anticrist.

Răsplata

„Îndată după acele zile de necaz“ (Isa. 13, 10, Ioel 2, 31; Apoc. 6, 12-17), „soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer, și puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci, și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă“ (Mat. 24, 29-30).

„Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urletului mării și al valurilor; oamenii

Își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și slavă mare“ (Luca 21, 25-27).

„Iată că El vine pe nori Și orice ochi îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui!“ (Apoc. 1, 7).

Noi am văzut că Domnul vine la cei 144.000 după întoarcerea Lui pentru Biserica-Mireasă, mai întâi ca Miel și apoi ca înger al legământului. La sfârșitul necazului cel mare, Hristos vine să-l prăpădească pe Anticrist, care este denumit și „nelegiuit“. Din prezentările apostolului Pavel deducem că Anticristul își va putea descoperi puterea, după ce „cel ce o oprește acum, să fie luat din drumul ei“ — și anume Duhul Sfânt, care este lucrător în Biserica-Mireasă. Aceasta se întâmplă când Biserica-Mireasă este luată sus: „Și atunci se va arăta acel Nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale, și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale ...“ (2. Tes. 2, 8). „... va lovi pământul cu toiagul cuvântului Lui, și cu suflarea buzelor Lui va omorâ pe cel rău (Anticristul)“ (Isa. 11, 4b).

Conform Apoc. 19, 11-16 Domnul vine pe un cal alb. EL este numit „credincios și adevărat“, judecă și se luptă cu dreptate, și Numele Lui este „Cuvântul lui Dumnezeu“. „Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag de fier. Și va călca cu picioarele teascul vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu“ (vers. 15). O descriere asemănătoare găsim în Apoc. 14, 17-20: „Și îngerul și-a aruncat cosorul pe pământ, a cules via pământului, și a aruncat strugurii în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu“ (vers. 19).

Despre această plată există multe texte biblice:

„Se îmbracă cu neprihănire ca și cu o platoșă, își pune pe cap coiful mântuirii; ia răzbunarea ca o haină, și Se acoperă cu gelozia ca și cu o manta. El va răsplăti fiecăruia după faptele lui, va da potrivnicilor Săi mânia, va întoarce la fel vrăjmașilor săi, și va da ostroavelor plata cuvenită!“ (Isa. 59, 17-18).

Așa vorbește Domnul: „Căci în inima Mea era o zi de răzbunare, și venise anul celor răscumpărați ai Mei ... Am călcat astfel în picioare popoare în mânia Mea, le-am îmbătat în urgia Mea, și le-am vărsat sângele pe pământ“ (Isa. 63, 4+6).

„Iată, Numele Domnului vine din depărtare! Mânia Lui este aprinsă, și un pârjol puternic; buzele Lui sunt pline de urgie, și limba Lui este ca un foc mistuitor ... Și Domnul va face să răsunе glasul Lui măreț, își va arăta brațul gata să lovească, în mânia Lui aprinsă, în mijlocul flăcării unui foc mistuitor, în mijlocul înecului, furtunii și pietrelor de grindină“ (Isa. 30, 27+30).

„Du-te poporul meu, intră în odaia ta, și încuie ușa după tine; ascunde-te câteva clipe, până va trece mânia“ (Isa. 26, 20).

„Pământul se rupe, pământul se sfărâmă, pământul se crapă, pământul se clatină ca un om beat, tremură ca o colibă; păcatul lui îl apasă, cade și nu se mai ridică.

Îtyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyytr55555555555555555555555555555555n ziua aceea, Domnul va pedepsi în cer oștirea de sus, iar pe pământ pe împărații pământului. Aceștia vor fi strânși ca prinși de război și puși într-o temniță, vor fi închiși în gherle, și, după un mare număr de zile, vor fi pedepsiți. Luna va fi acoperită de rușine, și soarele de groază; căci Domnul oștirilor va împărăți pe muntele Sionului și la Ierusalim, strălucind de slavă în fața bătrânilor Lui“ (Isa. 24, 19-23).

„Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Iată vine o nenorocire, o nenorocire nemaipomenită! Vine sfârșitul, vine sfârșitul; se trezește împotriva ta! Iată că a și venit! ... Vine vremea, se apropie ziua de necaz, și nu de bucurie pe munți!“ (Ez. 7, 5-7).

Judecata pentru duhurile cele rele va avea loc într-o singură zi, într-o singură luptă: „Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!“ Duhurile cele rele i-au strâns în locul care pe evreiește se cheamă Armagedon“ (Apoc. 16, 15-16). Această venire este deci în același timp cu lupta Armagedonului. Ezechiel descrie cum va fi sfârșitul dușmanilor lui Dumnezeu „Îl voi judeca prin ciumă și sânge, printr-o ploaie năpraznică și prin pietre de grindină; voi ploua foc și pucioasă peste el, peste oștile lui, și peste popoarele cele multe, care vor fi cu el“ (cap. 38, 22). Zaharia 14, 12-15 prezintă deasemenea, cum vor lovi urgiile popoarele care vor lupta în timpul acela împotriva Ierusalimului: „Dar iată urgia cu care va lovi Domnul pe toate popoarele, care vor lupta împotriva Ierusalimului. Le va putrezi carnea stând încă în picioare, le vor putrezi ochii în găurile lor, și le va putrezi

limba în gură. În ziua aceea, Domnul va trimite o mare învâlmășeală în ei; unul va apuca mâna altuia, și vor ridica mâna unii asupra altora.“

Biruința asupra Anticristului și urgiile de la sfârșit pentru dușmanii lui Dumnezeu, „... la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos“ (2. Tes. 1, 7-8), cad în „ziua Domnului“, despre care au proorocit profeții și apostolii.

„Căci iată, vine ziua, care va arde ca un cuptor! toți cei trufași și toți cei răi, vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde ...“ (Mal. 4, 1).

„Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu troznet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde“ (2. Pet. 3, 10).

Trecerea

După ce și-a vărsat Domnul mânia și i-a pedepsit pe dușmanii Săi, se împlinește ce a prezis proorocul Zaharia: „Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor ...“ (cap. 14, 4). De data aceasta El nu vine singur, ci așa cum este scris imediat în versetul următor: „Și atunci va veni Domnul, Dumnezeul meu, și toți sfinții împreună cu El!“ Nunta din cer a trecut, împărăția de o mie de ani este înaintea noastră. Dar înainte de a se întâmpla aceasta, are loc o judecată?. „Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi prooroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul!“ (Apoc. 11, 8).

Pentru că în diferitele epoci ale Bisericii a avut loc o vestire diferită, trebuie să aibe loc o clarificare despre ceea ce este valabil înaintea lui Dumnezeu, chiar și printre cei răscumpărați. Această judecată nu înseamnă o condamnare, ci o sentință dumnezeiască. În timpul acela se împlinesc pentru cei deveniți credincioși ai întregului Noului Testament, următoarele versete biblice: „Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata pentru binele sau răul“ (2. Cor. 5, 10). „Dar pentru ce judeci tu pe fratele tău? Sau pentru ce disprețuiești tu pe fratele tău? Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Fiindcă

este scris: „Pe viața Mea mă jur, zice Domnul, că orice genunchi se va pleca înaintea Mea, și orice limbă va da slavă lui Dumnezeu“ (Rom. 14, 10-12).

Înainte de a putea judeca sfinții împreună cu judecătorul și să domnească împreună cu împăratul, trebuie ei însăși să primească sentința și cununa pentru această împărăție pe care trebuie să o preia. Va avea loc împărțirea diferitelor cununi: cununa de slavă (1. Tes. 2, 19), cununa neprihănirii (2. Tim. 4, 8), cununa de onoare (slavă) (1. Pet. 5, 4), cununa vieții (Iac. 1, 12; Apoc. 2, 10) etc.

În Daniel 7, 26 citim: „Apoi va veni judecata, și i se va lua stăpânirea, care va fi prăbușită și nimicită pentru totdeauna.“ Aceasta corespunde cu Apoc. 20, 4: „Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele, li s-a dat judecata.“ Biruitorilor li s-a dat făgăduința: „Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie“ (Apoc. 3, 21). Ei nu vor stăpâni numai în împărăția de o mie de ani ca împărați împreună cu împăratul peste popoare (Apoc. 2, 26-28), ci vor lua parte și la judecată. Pavel scrie: „Nu știți că sfinții vor judeca lumea? ... Nu știți că noi vom judeca pe îngeri?“ (1. Cor. 6, 2-3). Enoh a proorocit cu privire la aceasta: „Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă judecată împotriva tuturor, și să încredințeze pe toți cei nelegiuți ...“ (Iuda 14-15).

În Mat. 25, 31-32 este scris: „Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va șede pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre.“

În proorocul Isaia 2, 2-5 ne este deasemenea descrisă această judecată a popoarelor: „EL va fi Judecătorul neamurilor, El va hotărâ între un mare număr de popoare; așa încât din săbiile lor își vor făuri fiare de plug, și din suliițele lor cosoare.“ Aproape aceeași descriere se poate citi în Mica 4, 1-5.

Ceea ce privește poporul Israel, este scris: „Și cel rămas în Sion, cel lăsat în Ierusalim, se va numi „sfânt“, oricine va fi scris printre cei vii, la Ierusalim“ (Isa. 4, 3). Judecata nu va fi numai pentru cei care au rămas în viață până atunci, ci și pentru toți acei care în timpul necazului cel mare trebuiau să-și pecetluiască mărturia cu viața lor: „Și am văzut sufletele celor ce li se tăiasc capul din pricina mărturiei lui Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și ale celor ce nu se

Închinaseră fiarei și icoanei ei, și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână. Ei au înviat, și au împărățit cu Hristos o mie de ani“ (Apoc. 20, 4). Și ei vor fi în împărăția de o mie de ani. Ei nu vor lua parte la nunta Mielului, dar vor fi înviați înainte de începutul împărăției lui Hristos și astfel sunt socotiți la prima înviere. În această legătură trebuie văzut și 2. Tim. 4, 1: „Te rog fierbinte înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus, care are să judece vii și morții, și pentru arătarea și împărăția Sa.“

„Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani. Aceasta este întâia înviere. Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de prima înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nici o putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos, și vor împărăți cu El o mie de ani“ (Apoc. 20, 5-6).

În timpul acela se împlinește și ceea ce a spus Domnul într-un jurământ: „Pe Mine însumi Mă jur, adevărul iese din gura Mea și cuvântul Meu nu va fi luat înapoi: orice genunchi se va pleca înaintea Mea, și orice limbă va jura pe Mine. ‚Numai în Domnul‘, Mi se va zice ‚locuiește dreptatea și puterea; la El vor veni, și vor fi înfrunțați toți acei ce erau mâniați împotriva Lui“ (Isa. 45, 23-24).

Următoarele două texte biblice fac parte din aceeași legătură:

„Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine!“ (Evrei 1, 6).

„... pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul“ (Fil. 2, 10-11).

Atunci se vor bucura toți cei deveniți credincioși în Hristos. „... când va veni, în ziua aceea, ca să fie proslăvit în sfinții Săi, și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut“ (2. Tes. 1, 10).

Din mulțumire cântăm spre slavă împreună cu cei 24 de bătrâni, cu cele patru făpturi vii și cu îngerii, care ziceau cu glas tare de la tron:

„Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!‘ Și pe toate făpturile, care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare, și tot ce se află în aceste locuri, le-au auzit zicând: ‚A Celui ce șade pe scaunul de domnie, și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!‘“ (Apoc. 5, 12-13).

„Sfânt, Sfânt, Sfânt, este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!“ (Apoc. 4, 8). În ultimul verset remarcăm că Domnul nu mai este numit Fiul omului, ci este slăvit ca Dumnezeu atotputernic. Proorocul Isaia a prezis cu următoarele cuvinte: „În ziua aceea vor zice: ‚Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam, acum să ne veselim, și să ne bucurăm de mântuirea Lui!‘“ (Isa. 25, 9).

Împărăția de o mie de ani

În împărăția de o mie de ani, Domnul va domni peste pământ ca împărat cu acei care au avut parte de nunta Mielului. Și cei 144.000, care la fel fac parte din prima înviere, vor împărăți împreună cu El (Apoc. 20, 4-6). Atunci este momentul în care numărul deplin dintre iudei este unit cu numărul deplin dintre națiuni. Același lucru, care este scris cu privire la Biruitorul de pe Golgota (Ps. 2, 9), este făgăduit și pentru ceata biruitorilor: „Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste Neamuri. Le va cârmui cu un toiaș de fier ...“ (Apoc. 2, 26-27).

Mireasa se află în Ierusalimul nou, casa ei veșnică, pentru că este și rămâne cu ea identică. „Și eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei ... ,Vino să-ți arăt mireasa, nevasta Mielului!‘ Și m-a dus, în Duhul pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, care se pogora din cer de la Dumnezeu, având slava lui Dumnezeu“ (Apoc. 21, 2+9b-10). După nuntă ea nu mai este denumită mireasă, ci nevasta Mielului. Și în această privință Cuvântul este exact și desăvârșit.

Ierusalimul pământesc va fi umplut atunci de toată slava și strălucirea lui Dumnezeu, căci noul Ierusalim va veni jos direct peste cel vechi: „Domnul va așeza, peste toată întinderea muntelui Sionului și peste locurile lui de adunare, un nor de fum ziua, și un foc de flăcări strălucitoare noaptea. Da, peste toată slava va fi un adăpost ...“ (Isa. 4, 5).

Așa cum am amintit deja, noul Ierusalim va veni jos, dar nu va atinge pământul. Va pluti peste cel vechi, lumina și măreția sa vor umplea pământul curățat prin foc. Măsurile lui sunt date în Apoc. 21, 16. Ca o piramidă impunătoare se va înălța spre cer.

Credincioșii care i-au rămas fideli Domnului în timpul necazului cel mare și erau gata să-și dea viața, vor fi și ei, după cum am spus deja, în împărăția de o mie de ani. „Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc; și pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână, stăteau biruitorii fiarei, ai icoanei ei, și ai numărului numelui ei. Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului“ (Apoc. 15, 2-3). Aici este vorba despre credincioșii dintre iudei și națiuni; aceasta rezultă din faptul că se vorbește despre „cântarea lui Moise“ și „cântarea Mielului“. Aceia sunt cei credincioși care nu s-au închinat semnului fiarei, numărului numelui și icoanei fiarei.

În timp ce la nuntă iau parte numai biruitorii, în împărăția de o mie de ani vor fi toți răscumpărații, chiar dacă se află într-o altă categorie: „Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, și-l slujesc zi și noapte în Templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie, își va întinde peste ei cortul Lui ... și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor“ (Apoc. 7, 14-15+17). Descrierea că ei îi slujesc zi și noapte, arată că aici nu este vorba încă despre veșnicie, ci despre perioada de timp din împărăția de o mie de ani. Veșnicia nu are „zi“ și „noapte“, și nici o altă măsură de timp.

După cum am amintit deja, la ultima judecată vor fi prăpădiți cei răi, trufași, nelegiuți și toți dușmanii lui Dumnezeu și al Israelului (Isa. 13, 6-12), arzând ca miriștea (Mal. 4, 1). Unii nu citesc cu atenție Sfânta Scriptură și de aceea cred că întreaga omenire, în afară de Mireasă și cei 144.000, va fi nimicită, dar aceasta ar fi într-o contradicție crasă cu multe texte biblice. Oamenii care rămân, vor trăi mai departe pe pământ: „Toți cei ce vor mai rămânea din toate neamurile venite împotriva Ierusalimului, se vor sui în fiecare an să se închine înaintea împăratului, Domnul oștirilor, și să prăznuiască sărbătoarea corturilor“ (Zah. 14, 16). Cum puteau să vină an de an să se închine împăratului, dacă în timpul împărăției de o mie de ani nu au trăit pe pământ?

„Așa vorbește Domnul oștirilor: ‚Vor mai veni iarăș popoare și locuitori dintr-un mare număr de cetăți. Locuitorii unei cetăți vor merge la cealaltă, și vor zice: ‚Haidem să ne rugăm Domnului și să căutăm pe Domnul oștirilor! Vrem să mergem și noi!‘ Și multe popoare și multe neamuri vor veni astfel să caute pe Domnul oștirilor la Ierusalim, și să se roage Domnului.‘ Așa vorbește Domnul oștirilor: ‚În zilele acelea, zece oameni din toate limbile neamurilor vor apuca pe

un ludeu de poala hainei, și-i vor zice: ,Vrem să mergem cu voi; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi!“ (Zah. 8, 20-23).

„... și toate neamurile se vor îngrămădi spre el. Popoarele se vor duce cu grămada la el, și vor zice: ,Veniți să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui, și să umblăm pe cărările Lui“ (Isa. 2, 2-3).

„În ziua aceea, Vlăstarul lui Isai va fi un steag pentru popoare; neamurile se vor întoarce la El, și slava va fi locuința Lui“ (Isa. 11, 10).

„În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea, — zice Domnul. — ,Și când vor ieși, vor vedea trupurile moarte ale oamenilor care s-au răzvrătit împotriva Mea; căci viermele lor nu va muri, și focul lor nu se va stinge; și vor fi o pricină de groază pentru orice făptură“ (Isa. 66, 23-24). „... este mai bine pentru tine să intri în împărăția lui Dumnezeu numai cu un ochi, decât să ai doi ochi și să fii aruncat în focul gheenei“ (Mar. 9, 47-48). Și această expresie a Domnului nu are voie să fie interpretată arbitrar, ci trebuie ordonată conform Cuvântului profetic în legătura și perioada de timp corespunzătoare. În Isa. 65, 20-25 ne este descrisă situația oamenilor care au mai rămas și trăiesc pe pământ. Lor li se vor naște copii, vor construi case și le vor locui, vor sădi vii și le vor mânca rodul, vor semăna și vor recolta. Pentru că Satana este legat în timpul acela, „lupul și mielul vor paște împreună, leul va mânca paie ca boul, și șarpele se va hrăni cu țărână ...“ (Isa. 65, 25). O descriere asemănătoare găsim în Isa. 11, 6-9.

Pentru că la aceste popoare este vorba despre oameni necredincioși, nu născuți din nou, printre ei există și nesupunere, boală și chiar moarte. „Dacă unele din familiile pământului nu vor voi să se suie la Ierusalim ca să se închine înaintea împăratului, Domnul oștirilor, nu va cădea ploaie peste ele ...“ (Zah. 14, 17). „...Căci cine va muri la vârsta de o sută de ani va fi încă tânăr, și cel ce va muri în vârstă de o sută de ani va fi blestemat ca păcătos“ (Isa. 65, 20).

În timpul împărăției de o mie de ani mai este valabilă împărțirea de timp, care nu va mai exista în veșnicie. „Dar pe lângă râul acesta, pe malurile lui de amândouă părțile, vor crește tot felul de pomi roditori. Frunza lor nu se va vesteji, și roadele lor nu se vor sfârși; în fiecare lună vor face roade noi, pentru

că apele vor ieși din sfântul Locaș. Roadele lor vor sluji ca hrană, și frunzele lor ca leac“ (Ez. 47, 12).

„Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului. În mijlocul pieții cetății, și pe cele două maluri ale râului, era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod, și dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea Neamurilor“ (Apoc. 22, 1-2). În timpul celor o mie de ani vedem înfăptuirea împărăției lui Dumnezeu pe pământ, de care are parte întreaga creațiune (Rom. 8, 18-22). Atunci se împlinește ceea ce au prezis proorocii: „Și Domnul va fi împărat peste tot pământul în ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn, și Numele Lui va fi singurul Nume“ (Zah. 14, 9).

„Locuința Mea va fi între ei; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu. Și neamurile vor ști că Eu sunt Domnul, care sfințește pe Israel, când Locașul Meu cel sfânt va fi pentru totdeauna în mijlocul lor“ (Ez. 37, 27-28).

„Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut“ (Apoc. 21, 3-4).

„... nimicește moartea pe vecie: Domnul Dumnezeu șterge lacrimile de pe toate fețele, și îndepărtează de pe tot pământul ocara poporului Său; da, Domnul a vorbit“ (Isa. 25, 8).

Sfârșitul timpului

Înainte de a doua înviere, de judecata de sfârșit și de începerea veșniciei, are loc o ultimă răfuială între Dumnezeu și dușmanul Său de moarte împreună cu toți însoțitorii lui: „Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat; și va ieși din temnița lui, ca să înșele Neamurile, care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării“ (Apoc. 20, 7-9). Aceștia sunt oamenii care vor trăi în timpul celor o mie de ani pe pământ, dar care nu s-au încadrat în nici o epocă în planul de mântuire a lui Dumnezeu. Dacă citim cu atenție în proorocul Ezechiel cap. 38 și 39, observăm paralele clare cu bătălia cea mare de la Armagedon, care, după cum ne este cunoscut, va avea loc înainte de împărăția de o mie de ani.

O asemănare mare este între Ez. 39, 17-20 și Apoc. 19, 17-21. De ambele ori sunt aceleași popoare care se ridică împotriva Ierusalimului, înainte și după împărăția de o mie de ani. Atâta timp cât Satana este legat, ei vor fi liniștiți. Dar în momentul în care el va fi dezlegat, cei nelegiuți se pun iarăși sub influența lui.

„Și ei s-au suit pe fața pământului, și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea cea iubită. Dar din cer s-a coborât un foc care i-a mistuit. Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde este fiara și proorocul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor“ (Apoc. 20, 9-10).

Înainte de a se scurge timpul în veșnicie, are loc judecata de sfârșit care este descrisă în Apoc. 20 de la vers. 11. Toți oamenii care au trăit vreodată pe pământ, vor învia și vor sta în fața Judecătorului veșnic. Se vor deschide cărțile și vor fi judecați după faptele lor. Și cartea vieții va fi deschisă, căci la a doua înviere vor mai fi oameni a căror nume este scris în cartea vieții. Cartea Mielului se referă la cei care au parte de prima înviere; cartea vieții la cei care trec în viața veșnică la a doua înviere. sunt oameni care au crezut în Isus Hristos când au trăit și au primit viața veșnică. Aceasta este pentru toți acei care au devenit credincioși în Isus Hristos, indiferent de care biserică au făcut parte. Cu toate că ei au crezut sincer în Isus Hristos ca Domnul și Răscumpărătorul lor, ei au mers pe calea lor proprie sau au respectat regulile unei biserici religioase, fără să se intereseze de Cuvântul lui Dumnezeu. Deși ei nu au parte de nunta Mielului și nici de împărăția de o mie de ani, ei vor trece în viața veșnică, căci este scris: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică“ (Ioan 3, 16).

Despre ceilalți, Cuvântul lui Dumnezeu vorbește și în punctul acesta foarte clar: „Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc“ (Apoc. 20, 15). Iazul de foc este moartea a doua, și despre aceasta este scris clar. „Și moartea și locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua“ (vers. 14). Acolo se află deja fiara, proorocul mincinos și Satana care vor fi munciți. Cât timp durează munca aceasta, nu ne este cunoscut. S-ar putea să fie eoni. Din păcate, traducătorii Bibliei au tradus cuvântul grecesc „eon“ cu „veșnicie“ sau „etern“, deși exprimă o epocă, respectiv o perioadă de timp nedefinită.

Dar cândva și aceasta va avea un sfârșit, și în veșnicie nu se va mai auzi nimic despre ei. Când este vorba despre lucruri care au un început și astfel trebuie să aibe și un sfârșit, cuvântul eon respectiv perioadă de timp este bine ales. Când este vorba despre lucruri care nu au început niciodată, deci despre lucruri veșnice, atunci corespunde cuvântul veșnicie sau veșnic. Și în acestea, un învățat de Dumnezeu nu poate să greșescă, indiferent dacă traducătorii Bibliei au ales cuvântul potrivit sau nu.

La un om prima moarte are loc când sufletul părăsește trupul. La a doua moarte, duhul care este în suflet se întoarce înapoi la Dumnezeu. Apoi se împlinește ce a spus Dumnezeu: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri“ (Ez. 18, 4). În Biblie nu există nici un text care spune că omul are un suflet nemuritor. Numai despre Dumnezeu este scris: „... singurul care are nemurirea“ (1. Tim. 6, 16). Și cu privire la acest adevăr, cei sinceri vor încuviința din inimă cu Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul și Răscumpărătorul nostru a spus: „De aceea v-am spus că veți muri în păcatele voastre; căci, dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre“ (Ioan 8, 24). Moise a proorocit referitor la slujba lui Hristos ca Fiul al omului și ca Prooroc: „Și oricine nu va asculta de Proorocul acela, va fi nimicuit cu desăvârșire din mijlocul norodului“ (Deut. 18, 15-19; Fap. 3, 22-23).

Numai în El este viață veșnică, și numai acela care a primit nașterea din nou poate să trăiască veșnic. Viața veșnică este viața lui Dumnezeu, care a fost descoperită în Hristos. Nu a început niciodată și de aceea nici nu poate să înceteze. „Dumnezeu ne-a dat viață veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața“ (1. Ioan 5, 11-12).

Aici trebuie accentuat, că omul nu piere pentru că este născut în păcate și pentru că a trăit în ele. Întrebarea păcatului este clarificată odată pentru totdeauna. Hristos a fost făcut pentru noi păcat, pentru ca noi să avem parte în El de neprihănirea lui Dumnezeu (Rom. 3, 21-26). Numai acei care nu cred că Dumnezeu a fost în Hristos și a împăcat lumea cu Sine, a iertat toate nelegiuirile și păcatele și ne-a făcut fii și fiicele Lui, vor muri în păcatele lor (Ioan 8, 24).

Credința adevărată în Isus Hristos ca Domn și Mântuitor nu este o problemă religioasă, ci o parte din planul veșnic a lui Dumnezeu cu omenirea. Numai în El s-a descoperit Dumnezeu personal, și de aceea viața veșnică a venit la noi

numai prin El. Credința în Hristos pentru cei care vor să trăiască veșnic, este necesară „pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibe viața veșnică“ (Ioan 3, 15). Cine nu crede, va fi osândit (Mar. 16, 16). Din cauza păcatului necredinței, oamenii îndură moartea a doua — despărțirea veșnică de Dumnezeu. Cine vrea să fie mântuit, să nu încerce în felul lui propriu și prin lucrări proprii, ci să vină puterea lucrării de mântuire la pace în Dumnezeu.

După judecata de apoi, urmează cerul și pământul cel nou. Niciunul dintre cei care va fi înăuntru, nu-și va mai aminti de lucrurile trecute de pe pământ (Isa. 65, 17). Va fi un început nou, o dimineață glorioasă, fără ca soarele să mai apună vreodată, fără boală, suferință, îngrijorare și moarte. Ferice de cel care va avea voie să trăiască în măreția netulburată! Se merită să-i slujim Domnului; la El va fi o revedere minunată pentru cei pe care i-a iubit El, l-au iubit pe El și s-au iubit între ei. Numai dragostea desăvârșită intră acolo. Cerul nou și pământul nou au fost vestite în Vechiul și Noul Testament, dar vor fi chemate la existență prin Cuvântul Domnului numai după parcurgerea întregului timp, deci după cei o mie de ani și după judecata de sfârșit. „Lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea, nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc“ (1. Cor. 2, 9).